

MAPPA 150

Kedves Jelenlévők! Kedves Kiállító Művészek! Kedves Kollégák!

Először is szeretném megköszönni a felkérést, nagy öröm és megtiszteltetés számomra megnyitni a jelenlegi tárlatot, amellyel a kiállító művészek – akik egytől-egyig a Magyar Képzőművészeti Egyetem oktatói – az intézmény 150 éves fennállása előtt tisztelegnek. Az itt látható festmények, szobrok és grafikák többsége a művészek nagyvonalúságából immár az Egyetem Művészeti Gyűjteményét gazdagítja a Révész Emese művészettörténész által kezdeményezett felhívásnak és több szervezeti egység közös munkájának köszönhetően. Ezért talán joggal tekinthetjük őket rendhagyó, de az alkalomhoz nagyon is illő születésnap ajándékoknak.

Különleges szemléről van tehát szó, amely méltó módon illeszkedik abba a kiállításokat, nyomtatott és online publikációkat, beszélgetéseket is magába foglaló, nagyszabású eseménysorozatba, amely az ország legelső állami felsőoktatási intézményének patinás múltját ünnepli. Az elmúlt tanév rendezvényei nemcsak arra világítottak rá, hogy az alapítás óta eltelt 150 év során mennyi értékes hatás, tapasztalat, tudás halmozódott fel ezek között a falak között, de arra is, hogy az egyetem jelene és jövője számára ez a gazdag örökség igen komoly felhajtó erőt jelent. Olyan stabil alapot, amely identitásának szerves részét képezi, és amelyre bátran építkezhet. Ennek a páratlanul értékes múltnak a letéteményese és őre a Könyvtár, Levéltár és Művészeti Gyűjtemény, amely egyidős az intézménnyel. Források igazolják, hogy az elsőrangú oktatói kar már a kezdetektől aktívan részt vett azoknak a könyveknek, albumoknak, gipszeknek és műtárgy-reprodukcióknak a beszerzésében, amelyekkel a tanítás magas színvonalát, a hallgatók zavartalan munkáját igyekeztek biztosítani. Az iskola egy egyszerű, belvárosi bérház két szobájából indult, de akik életre hívták, hittek abban, hogy európai színvonalú mintaintézménnyé tehetik (innen eredt a Mintarajziskola elnevezés is), és biztosan állíthatjuk, hogy ez sikerült is nekik. Az iskola már három év elteltével komoly eredményeket tudott felmutatni, és olyan rajzoktatási módszertant dolgozott ki, amely nemzetközi körök érdeklődését is felkeltette. A nagyszabású terv megvalósításához szükséges segédeszközöket, ill. szakirodalmat a tanárok ajánlásai

alapján szerezték be annak ékes bizonyítékaként, hogy az intézmény oktatói a kezdetektől felelősséget vállaltak a gyűjtemény gyarapításában. Ennek köszönhetem elkényeztetett helyzetemet, hiszen számtalanszor fordul elő, hogy a kutatásaimhoz olyan kiadványokra van szükségem, amiket Magyarországon a mi könyvtárunkon kívül más gyűjteményben nem lehet megtalálni. Nekem pedig ahhoz, hogy olvashassam őket, nem kell se vonatra, se repülőre ülnöm. Egyszerűen csak oda kell sétálnom a megfelelő terembe, és egy rövid hálaima kíséretében levennem a vágyott kötetet a polcra... Sajnos az általunk ereklyeként őrzött régi leltárkönyvek nem árulkodnak arról, hogy az egykori tanárok közül ilyenkor pontosan kinek a széles-látókörűsége miatt spórolok meg magamnak nem kevés időt és energiát. Az viszont okkal feltételezhető, hogy például Székely Bertalan mozgásillúzió és optika iránti érdeklődése nélkül a gyűjteményünk jóval szegényebb lenne ilyen típusú kiadványokban vagy, hogy Olgyai Viktornak benne lehetett a keze a páratlan japán fametszet-kollekciójának kialakításában, Várdai Szilárd néhai könyvtárőrnek pedig a fantasztikus szecessziós plakátok párizsi beszerzésében. A tanárok hivatástudatát, gyűjtemény iránti elkötelezettségét a nagyszabású ajándékozások is bizonyítják, melyek közül érdemes megemlíteni, hogy Stróbl Alajosnak köszönhetjük Piranesi rézmetszeteinek közel teljes kollekcióját, Balló Edének pedig Wilhelm von Gloeden báró világhírű aktfotóit. Azok a tanárok, akik idén a „Mappa 150” felhívás kapcsán saját alkotásaikkal gazdagították a Művészeti Gyűjteményt, ezeknek az egykori mecénásoknak az örökébe léptek, és egy nemes hagyománynak a folytatóivá váltak.

Minden gyűjtemény életében különleges esemény az adományozás, hiszen bizalmat feltételez az ajándékozó részéről azzal kapcsolatban, hogy a műve szakértő kezek, valamint olyan körülmények közé kerül, amelyek biztosítják fennmaradását az utókor számára. A kollégáim nevében is nagyon köszönöm minden ajándékozónak a bizalmat, és biztosítani szeretném őket arról, hogy mindent megteszünk azért, hogy alkotásaik sértetlenül megőrződjenek minimum az elkövetkező 150 évre.

Köszönöm szépen a figyelmet, a kiállítást ezennel sok szeretettel megnyitom!

Bojtos Anikó

Budapest, 2022. szeptember 6. 18 óra, Barcsay Terem